

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

97. De conatibus aemulorum in B. Wilfridum, qui absolutus, Episcopus sit Hagulstaldensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

DISSERTATIO LXXXVII.

De conatibus æmolorum in B. Wilfridum,
qui absolutus, Episcopus fit
Hagulstaldensis.

T virtutis comes est inuidia, ita gloria & præclara facta B. Wilfridi inuidiam plurimis concitarunt, etiam Alfrido Regi Northumbrorum & Bertwaldo Archiepiscopo Cantuariensi, qui cum multis machinationibus & criminacionibus eum euincere nequirent, tandem quasi pacifici & sinceri suadent vtronec se Episcopatu abdicet : fore ipsi laudabile & gloriosum hoc medio, scilicet, sui sponte abdicatione pacem Ecclesijs restituisse. Verum ille sentiens ignes suppositos cineri doloso, respondit : nihil æque ad cumulum infamiae homini valere, quam si se sua damnaret vœce. Se primum fuisse, qui verum Pascha in Northumbria Scotis electis docuerit, qui cantus Ecclesiasticos antiphonatim instituerit, qui Sanctissimi Benedicti regulam à monachis obseruari iusserit, pro quibus omnibus nunc senem & septuaginta fere annorum Pontificem hoc in munere recipere, ut cogatur se ipsum scripto damnare. Nossent ergo se illud non facturum, quod esset sibi dedecus, calamitas subiectis, incommodum cunctis : quin potius sedem Apostolicam appellare, & si quis eorum Ecclesiasticum consilium præsumeret, eo prouocare. Itaque ad Romanum tribunal appellat, ac citatis adversarijs iam septuagenarius iterum Romam properat,

quò

Domino beatissimo & uniuersali Papæ & Io-
anni VVilfridus supplex & humilis seruus
seruorum Dei Episcopus. Cognoscat sancti-
tas vestra quod perturbationibus nuper
in Brittannia ortis ex parte eorum, qui con-
tra decreta beatissimi Agathonis Papæ il-
liusq[ue] successorum & venerabilium patrum si-
bimet Episcopatum & monasteria terras-
que cum omnibus facultatibus meis usurpa-
bant, compulsus hanc sacrosanctam Apostoli-
cam sedem appellaui, contestans eos per om-
nipotentem Dominum & beatum Petrum
Apostolum, ut si quis aliquam accusatio-
nem contrame haberet, ad vestram presen-
tiam veniret, sicut beatissimi Sergij pre-
decessoris vestriscriptæ decernebant: ideo pe-
titionem humilitatis meæ gloriose presentia
vestra offerendam curavi, ut vos lar-
gifu apietatis benevolentia confirmare dig-
nemini

nemini, qua à beatissimis antecessoribus ves-
tris erga meam paruitatem decretas sunt. &
siquis contra me accusator aduenerit, per ve-
stram iussionem productus in medium, quod
voluerit, obijciat: & si quidlibet minimum
objecitum non probabilitate cassauerit, paratus
sum seueritatem canonum experiri. Dein
de rogo, ut litteras commendatorias de ve-
stra celsitudine ad Ethelredum regem Mer-
ciorum adipiscar, ut omnia monasteria mea,
qua in eius sunt prouincia quietem habeant:
ad Alfridum regem Northumbrorum e-
pistolam habeam ut omnia mea mihi red-
dat. quod si forte sibi graue videbitur, ut
Episcopatum Eboracensem habeam, pravi-
deat Apostolica sedes, quis ibi habentur
Episcopus: ego tamen monasteria duo in ea
prouincia posita Ripis & Hagustaldeia qua
fundauit, non amittam. In fine quoque spon-
deo me omnibus decretis Brethwaldi Ar-
chie-

chiepiscopi paritum qua contra predecessorum vestrorum fundatissima decreta erga
mean paruitatem non fuerint.

Æmuli ab Archiepiscopo Cantuariensi submissi cum
nil solidi contra Wilfridum producerent, absoluiter il-
le & omnis criminis expers declaratur. Fauore Apostoli-
co munitus in Angliam iubente Pontifice reuertitur: à
Merciorum Regibus , à Berthwaldo Archiepiscopo Can-
tuariensi benigne suscipitur Pontificis voluntati obedire
paratis. Solus Alfridus Northumbrorum rex obstinare.
eo elato, adnitente presertim beatissima Virgine Elfede
Abbatissa , Wilfridus Hagulstaldensi Episcopatu donatur
hoc anno 705. Redditur eidem Monasterium Ripense
quod fundauerat circa annum 660. in quo S. Willibrord.
iuvensis est educatus , instructus , religiose conuersatus us-
que ad vigesimum ætatis suæ annum , quo arctioris vitæ
ergo secessit in Hiberniā ad Egbertum Archimandritam:
vt etiam S. Willibrordum beato Wilfrido debeamus. Sed
cur non in integrum restitutus est Wilfridus ? cur tan-
tum Episcopus fit Hagulstaldensis ? cur non & Eboracen-
sis aut totius Northumbriæ vnde erat electus ? Respon-
detur, Wilfridum acquieuisse tum pacis causa, tum quod
iam proiectæ ætatis onera illa Archiepiscopalia in vasta
Diocesi illi non luberent, nec gloria tangeretur humana.
Præterea difficile erat expellere eos qui iam Cathedræ E-
boracensi insidiebant. Denique æmularum odijs soplitis
quidem, sed non extinctis, meritò & nouas & veteres pro-

V u cellas

1071

338 DE PRIMIS VETERIS FRISIIS APOSTOLIS
cellas in Eboraco extimuit, ad quietem in senili ætate an-
helans ad quam respexisse patet, quod postquam innocens
Romæ esset declaratus & ad antiquam sedem remissus,
ambiebat tamen Romæ remanere, nec nisi cogente Iohanne
Papa in patriam est reuersus.

DISSERTATIO LXXXVIII.

Defundatione Coenobij Epternacensis Dotan- tibus Pipino & Irmina.

Ipinus Princeps motus Apostolicis
& religiosis operibus S. Willibrordi
ex pietate donavit medietatem filii
Epternacensis idque anno 709.
Childeberti regis Franciae 12. qui
successit Clodoueo anno 698. Est ve-
rò Epternacum (quod secundum
Adrianum Iuniū corruptum vocabulum est cùm primitus
vocaretur Absternacum ab absterendo) situm inter Lut-
zenburgenses qui creduntur esse veteres Leuci de quibus
Tacitus libro 17. Aunalium. huius loci pars una spectauit
ad Pipinum, altera ad Irminam Dagoberti Regis filiam.

Sed cur hic de fisco Epternacensi? quid sibi vult fiscus
Epternacensis? Respo: fiscus in propria significatione de-
notat vimineam sportam: vnde fiscella scirpea ex iuncis
seu scirpis quasi viminibus contexta, qua expositus est
Moyses Exodi 2. fiscus significat etiam utensile ad maioris
summæ pecunias capiendas. Vnde quia maior summa est
pecuniae publicæ, quam priuatæ, factum est ut fiscus
pro Pecunia publica dicatur. hinc S. Augustinus (in psal:

146)